

František z Fatimy – eucharistická duše

V této době, kdy se církev připravuje na stoleté jubileum zjevení Panny Marie v roce 1917, je vhodné si všimnout velké zbožnosti malých pasáčků z Fatimy, zvláště Františka Marta – Hyacintina bratra a Lucii na bratrance.

Když si připomeneme paměti sestry Lucie, jsme dojati intenzivní a hlubokou prorockou a eucharistickou zbožností tohoto malého chlapce, který v roce 1916 při prvním zjevení anděla měl sotva osm let. Jeho příkladná zbožnost není bezvýznamná pro povědomí církve a eucharistickou výchovu dnešní mládeže, která je svatosti života tímto způsobem vzdálena.

* * *

Zjevení lásky, která není milována

Od apoštola Jana až ke svaté Markétě Marii Alacoque a svaté Faustyně není žádného světce, který by nebyl dotčen láskou, již dlužíme tomu, který dal za nás svůj život. Tento požadavek našel nezapomenutelnou ozvěnu v osobě svatého ochránce dětí, Františka z Assisi, který jakoby v neutěšitelném vzlyku zvolal: „Láska není milována!“

František Marto, který věděl o Eucharistii jenom to, co ho naučila Lucie, a který ještě nepřistoupil k prvnímu svatému přijímání, nevěděl, co to znamená. Ale nebeským zjevením těmto třem dětem, zjevením anděla a potom Panny Marie pochopil náhle všechno.

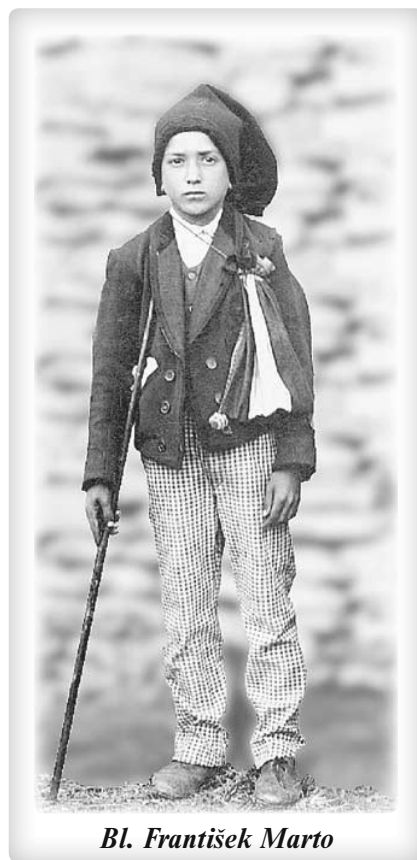
Začalo to první výzvou anděla míru na jaře 1916: „Modlete se takto: Můj Bože ... miluji Tě, prosím za odpuštění pro ty, kteří Tě nemilují. – Srdce Ježíšovo a Mariino slyší vaše vroucné prosby.“ Když se jim anděl Portugalska zjevil v létě, doporučil jim: „Přinášejte oběť jako akt zadostiučinění za hříchy, kterými je Pán zraňován.“

Na podzim se vrátil anděl po závěrečném, slavnostním zjevení se svátostnými způsoby v ruce, poklekl a učil je onu velkou eucharistickou modlitbu z Fatimy: „Nejsvětější Trojice, v nejhlubší úctě se Ti klaním a obětuji Ti drahé Tělo a Krev, duši a božství Ježíše Krista ... jako zadostiučinění za všechny potupy, svatokráde-

že a lhostejnosti, kterými jsi uražen.“ Pak jim podal svaté přijímání a prosil je vroucně: „Přijímejte Tělo Ježíše Krista, které lidé tak strašně urážejí! Smiřujte, smiřujte své hříchy a utěšujte svého Boha!“ Toto je ozvěna nářku z Pisma svatého: „Doufal jsem v soucit, ale marně, v utěšitele, a nenašel jsem je.“ (Ž 69,21)

Tady se setkáváme s tématem mystického utrpení, které zjevilo Srdce Ježíšovo svaté Markétě Marii. Při kázání útěchy probudilo v tomto dítěti nenasytitelnou touhu utěšovat Pána. Tato žádost se prohlubovala nejméně ve třech dalších stupních: Při prvním a druhém zjevení Naší Milé Paní 13. května a 13. června 1917, kdy pasáčci na konci jejího zjevení ve světle, které vyzařovalo z rukou svaté Panny, uviděli Krista v jeho velkém smutku nad hříchy lidí. A konečně při posledním zjevení 13. října, kdy svatá Panna prosila lidstvo, aby už nehřešilo.

Tenkrát se ukázala Panna Maria také jako zarmoucená a hluboce smutná, což velmi zasáhlo dobré Františkovo srdce.

Bl. František Marto

A od toho okamžiku se všechno změnilo v jeho osobní odpovědi a v jeho celkovém osobním postoji k tomu, co považoval za rozhodující: Odpovídat nemilované Lásce co největším zadostiučiněním, útechou a smířením, které se staly základními slovy jeho charismatu.

Podle moudrého vedení božské Prozřetelnosti mělo každé z těchto tří dětí svoje vlastní dary. František byl nejsilněji zaměřen na Eucharistii a byl jistě svým přirozeným založením a svojí nadpřirozenou citlivostí k utrpení Pána nejmystičtějším ze všech. Utrpení Pána ho dojímal nejvíce, ještě dříve než trpěl za hříchy a za „Svatého otce“, jehož výrazné utrpení viděl v jednom zjevení⁽¹⁾.

Ve svém čtvrtém pojednání, které mluví o Františkových charakterových rysech, říká jeho sestřenice neustále, jak velmi bylo Františkovo citlivé srdce dojata od prvního až do šestého zjevení bolesti a smutkem Krista a jeho Matky a jak velmi se snažil svou dobrou vůlí tomuto utrpení zabránit už tady na zemi, aby to pak v nebi dovršil: Porozuměl, co je v lidském určení rozhodující: připravenost k utrpení a tak usmířovat utrpení Kristovo, těšit ho a stát se spoluvykupitelem – jak říkala Marta Robinová – s ohledem na spásu všech. To byl program krátkého, ale intenzivního života malého pastýře. Opakoval bez ustání: „Viděl jsem našeho Pána ve světle, které vyzařovala Naše Milá Paní do mé hrudi. Ale on byl tak smutný, kvůli tolika hříchům, které ho zraňovaly! Kdybychom je, ta Srdce Ježíše a Marie, mohli obětovaným utrpením utěšit, byli bychom šťastní! Já bych vytrpěl všechno, co ona chtěla. Chci přijít do nebe, abych Ježíše potěšil.“

Říkal také: „Myslím na Boha, který je tak smutný kvůli mnoha hříchům! Ach, kéž bych mu mohl udělat radost! Chci nejprve potěšit našeho Pána a potom obrátit hříšníky.“ Pro něho splývaly obě tyto věci v jedno: „Chci obrátit hříšníky, aby Ježíše nezraňovali a aby už nebyl smutný.“ Jeho nemoc byla pro něho neočekávanou příležitostí, aby ještě více trpěl, aby utěšil Ježíše a Marii, jejichž utrpení poznal, zvláště svaté Pan-

ny na konci jejího posledního zjevení: „Nesmíme už Boha urážet. Náš Pán byl už tolik urážen!“

Františkova stravující vášeň ve službě Kristu a duším

I když byl hluboce dotčen zjevením pekla a nutností trpět za hříšníky a za papeže a pěstovat úctu k Panně Marii, tím nejdůležitějším bylo pro něho uctívat Trojjediného Boha. Aniž by o tom věděl, uskutečňoval tak heslo svaté Jany z Orléansu: „Jako první věc musíme sloužit Bohu.“ František byl duší zaměřenou v první řadě na Krista. Bylo jeho největším přáním přijít do nebe a byl vyslyšen tím, že byl povolán do nebe jako první. Používal všech možných duchovních a lidských prostředků, aby miloval svého Pána, a toužil po tom, vidět ho ve zjeveních v září, která vycházela z rukou Paní světla. Chtěl upokojit svého Ježíše, setřít jeho „slzy“ a vidět ho zase, jak se usmívá.

Jak to chtěl provést? Tím, že doslovně chtěl následovat doporučení svaté Panny, která mu předávala Lucie. Protože kořenem smutku Kristova je to zlo, kterého se dopouštějí hříšníci, musí především a za každou cenu odstranit všechno zlo! Bojoval, aby zvítězil nad svými chybami, a zpovídal se do posledního dne. Aby toho dosáhl, odděloval se od lidí, chránil se pochybného jednání, karnevalu, a dokonce i dětského tance. Radil také Lucii, aby se toho neúčastnila. Vypěstoval si silně vyvinutý smysl pro hřích a často říkal: „Nedělejte to nebo ono, je to hřích!“ Myslel na strašlivou vizi pekla, která Hyacintě naháněla strach a hrůzu, že by obětovala svůj život, aby zachránila ohrožené duše před peklem: „Tolik duší přichází do pekla!“ naříkala...

Pak se musí zlo usmiřovat. Jak? Tím, že se dále koná dobro a opak zla, totiž dobro podle vůle Boží, které je vyjádřeno v Desateru přikázání. Od té doby se snažil František konat své povinnosti jako dítě v rodině a jako malý křesťan. Byl stále milý, mírný, klidný a miloval přírodu. Rostl ve svatosti tím, že odmítal hněv, doma poslouchal, ke kamarádům byl velkorový a snažil se posloužit lidem starým nebo lidem v nouzi... Mohli ho poprosit o cokoliv, přijal všechno. Když byl nemocný, přicházeli jeho přátelé rádi na návštěvy, protože cítili, že jeho pokoj byl jako kaple. Cítili

Hyacinta, Lucie a František (13. září 1917)

se tam dobře, protože od něho vycházelo skutečně něco jako nebeská vůně.

Smiřovat znamená také obětovat se a být připraven po boku Kristově trpět. Měli na mysli slova anděla a potom Paní: „Přineste všechno, co můžete, jako obět smiření za hříchy, kterými je on urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků. Přijměte především odevzdaně utrpení, které na vás Pán sešle, a snažte se s trpělivostí.“ František vzal na sebe svůj díl – a nemalý – odříkání a skoro nepřetržitý život pokání, oč více věděl, že nebude dlouho žít. Bral na sebe zkoušky, které Bůh sesílal: Duševní zkoušky (jako pohoršení: nevíru příslušníků rodiny, kritiku a pohrdání obyvatel vesnice, obtěžování poutníky a zvědavci, výhrůžky – dokonce výhrůžky smrtí od autorit), duchovní zkoušky (pochybnosti, pokušení, obavy, opakované náročné výsledky kněžimi atd.). Jemu chtěl

obětovat František svá osobní utrpení, jako starosti kvůli utrpení Lucie, svá neuvěřitelná tělesná strádání, podobná utrpením poustních otců (v jídle, pití, spánku, volném čase, k tomu šlehání nohou kopřivami, nošení hrubých provazů okolo pasu atd.). Žíznil po obětech z lásky k Ježíši a ke svým bližním natolik, že jenom Nejvyšší ho mohl mírnit, jak to řekla Panna Maria při svém zjevení v září: „Bůh je s vašimi oběťmi spokojen, ale nechce, abyste spali s provazy. Noste je jenom ve dne.“⁽²⁾

Utrpení nemělo být nápadné, pro něho bylo důležité jenom to, „aby Bůh byl spokojen“. Jemu s jeho oběma spolutrpietkami se podařilo zmenšit smutek Boha a připravit mu radost.

Smiření a útěchu mohl působit také mimořádný život modlitby, k němuž patřila v první řadě účast na bohoslužbách ve farnosti, i když obě mladší příbuzné nebyly dostatečně staré, aby mohly přijímat. Už brzy se stále modlili všechny ty modlitby, které je naučil anděl a Naše Milá Paní, spojovali je se svými oběťmi. K nim patřilo to, co jim Maria řekla v červenci: „Modlete se, modlete se mnoho a přinášejte oběti za hříšníky, vždyť mnoho duší přichází do pekla, protože nikdo se za ně nemodlí a neobětuje... Když přinášíte oběť, říkejte: »Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a ke smiření za všechny ty hříchy...«“ Ale nejkrásnější z těchto modliteb je vždycky velká modlitba klanění anděla Eucharistie, zaměřená k oběti Syna Otcí v Duchu Svatém, obsahuje v sobě všechno, co může Boha potěšit a usmířit zlo. František se stal svým způsobem

Bazilika ve Fatimě

mistrem v klanění a v modlitbě smíření, jak to dokázal 13. května: „Nejsvětější Trojice, klaním se ti! Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti!“ Přitom často odcházel do přírody, mluvil s Bohem, klaněl se mu a myslel všechno opravdově. Ale přesto dával přednost klanění ve vesnickém kostele a chodil tam i během smrtelné nemoci, která ho postihla, až na pokraj svých sil. Neboť „František myslel stále na eucharistického Ježíše a navštěvoval ho, kdykoliv mohl.“ (biskup Cosme do Amaral) Chtěl dělat společnost „skrytému Ježíši“ – jak říkal. Když už nemohl stát na nohou, a proto ani chodit do kostela, prosil Lucii, aby tam šla místo něho, a svěřil jí své modlitební prosby. K tomu přispívala ještě jeho věrnost růženci, který se od té doby správně modlil, takže na svém loži, když už nemohl nic jiného dělat, se každý den pomodlil několik růženců. Když tak den za dnem nashromáždil množství obětí a modliteb, těšil se, že Ježíš bude „šťasten“ a že k tomu mohl přispět, aby ho potěšil tím, že se obětoval za duše.

V předvečer své smrti, ve čtvrtek 3. dubna, prožil nesmírnou radost, když mohl z rukou kněze přijmout poprvé svaté přijímání. S tímto nevýslovným štěstím odešel příštího dne do věčné blaženosti, aby mohl Ježíše utěšovat tváří v tvář.

Důkazem, že Pán byl spokojen, bylo, že jeho modlitby a pokání byly provázeny mnoha milostmi všeho druhu, jak vyprávěla Lucie, jeho hlavní svědkyně. Tak začalo hned po jeho časné smrti (4. dubna 1919) uctívání této vynikající zbožné duše zástupem lidí, dříve, než potom dosáhla jeho sestra Hyacinta stejné úcty. Toto množství lidí tedy v něm vidělo nepochybnitelného posla, a dokonce proroka eucharistické lásky. A ve šlépějích Neposkvrněného Srdce Panny Marie bylo jeho dětské srdce zářivou cestou k Srdci Ježíšovu, které je dnes uráženo více, než kdykoliv předtím, jak řekl biskup Cosme do Amaral ve svém kázání 13. května 1982 ke statisícům poutníků: „Nestačí obdivovat Františkovu lásku k Eucharistii. Ona je výzvou pro nás všechny.“

Jak jsem se pokusil ukázat ve své knize „Les bergers de l'aurore“ (Pasáčky ranní záře), září postava blahoslaveného Františka kvůli jeho mimořádné disponibilitě jako prvotřídní vzor plodnosti, který není jenom vzorem svatosti dospělým křesťanům, ale v první řadě mnoha dětem, mládeži dneška, trpící neznalostí Boha, nudou prostřednosti, mládeži, která je lákána všemi možnými pokušeními, velice ranými zkušenostmi se zlem je zraňována a upadá do znepokojující existenční prázdnoty bez ideálů.

*Z Maria heute 7-8/2014 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámka:

- ⁽¹⁾ Jedná se zvláště o Jana Pavla II., papeže, který musel nejvíce bojovat s „bezbožníky“ ateistického marxismu.
- ⁽²⁾ Když ve své hodině smrti Lucie předávala nenápadně svůj provaz, byly na něm vidět skvrny krve.

Oni viděli peklo...

Zjevení Panny Marie ve Fatimě mluví o pekle...

V naší době je peklo tématem, které se zmiňuje zřídka, ba dokonce se skrývá. Někteří kněží jdou dokonce tak daleko, že existenci pekla popírají, nebo říkají, že peklo, pokud vůbec je, je prázdné!

Jestliže ale chceme poselství z Fatimy opravdu úplně a upřímně objasnit, je nemožné peklo zamlčet. Matka Boží by totiž o něm pasáčkům neříkala, kdyby to bylo bezvýznamné téma. Kromě toho je obtížné si představit, že by se Naše Milá Paní mýlila, kdyby mluvila o pekle. Teď budou následovat slova, která řekla Matka Boží k tomuto tématu.

Dne 13. července 1917, přímo po vidění pekla, řekla: „Viděli jste peklo, kam přicházejí duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ustanovit ve světě uctívání mého Neposkvrněného Srdce.“ V modlitbě, kterou děti bezprostředně potom naučila, se říká:

„Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“

Dne 19. srpna: „Modlete se, modlete se velmi a přinášejte oběti za hříšníky. Mnoho duší přichází totiž do pekla, protože nemají nikoho, kdo by za ně přinášel obět a modlil se za ně.“

Potom meditovali malí vizionáři neustále o pekle, především Hyacinta, jejíž velký jemnocit umožňoval hluboké pochopení poselství z Fatimy.

Sestra Lucie vysvětluje ve svých třetích *Pamětech* obsáhlý význam, který Hyacinta přičítala vidění pekla. Vize pekla ji tak velmi děsila, že se jí všechna pokání a veškeré umrtvování zdály být ničím, aby se některé duše uchránily od pekla...

A nyní budu odpovídat na některé další otázky, které mi byly kladeny z více stran: „Jak je možné, že Hyacinta, která byla ještě tak mladá, mohla mít takového ducha umrtvování a pochopit hodnotu tohoto postoje?“ Myslím si, že to bylo na základě zvláštní milosti, kterou jí poskytl Bůh skrze Neposkvrněné Srdce Mariino, ale také proto, že viděla peklo a nešťastí duší, které tam jsou. Je pravda, že někteří lidé, dokonce zbožní, nechtějí s dětmi mluvit o pekle, aby je nevylekali. Bůh se ale nezdráhal třem dětem peklo ukázat. To nejmladší z těch tří dětí mělo teprve šest let a on věděl, že se tak zděsilo, že strachem skoro zemřelo, jak bych skoro chtěl říci.

Nyní také několik vyjádření Hyacinty, která uvedla Lucie ve svých třetích *Pamětech*.⁽¹⁾

Často se posadila na zem nebo na kámen a říkala zamyšleně: „Ó peklo! Ó peklo! Jaký soucit mám s těmi dušemi, které přicházejí do pekla! A ti lidé, kteří tam jsou, živí, hoří jako dřevo v ohni!“ Trásla se na celém těle a modlila se

se složenýma rukama tu modlitbu, kterou nás naučila Naše Milá Paní: „Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a uveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které nejvíce potřebují Tvé pomoci.“ (...) Tak setrvala po dlouhou chvíli na kolenou a opakovala tuto modlitbu. Občas volala mne nebo svého bratra, jako by procitla z nějakého snu: „Františku, modlíš se se mnou? Musíme se hodně modlit, abychom zachránili duše před peklím! Tak mnoho jich přichází do pekla! Tak mnoho!“ Potom se znovu ptala: „Proč neukáže Naše Milá Paní peklo hříšníkům? Kdyby peklo uviděli, nemohli by už hřešit, aby tam nepřišli. Musíš Naši Milé Paní říci, aby ukázala peklo všem lidem. Pak uvidíš, jak se obrátí!“

Později se sestra Lucie ve své korespondenci často vracela k tomuto tématu. Tak se svěřila P. Pasqualovi:

„Nejhrouběji se mi vtiskl do srdce smutek této Paní, když nám ukazovala peklo! Kdyby vidění pekla trvalo jenom o okamžik déle, zemřeli bychom strachem a hrůzou. Jedno ale na mne udělalo ještě hlubší dojem, a to byl bolestný výraz, který měl pohled Naši Milé Paní! I kdybych žila ještě tisíc let, zaryl by se do mého srdce navždy.“

Jednou napsala jednomu seminaristovi:

„Nedivte se, že s Vámi mluvím o pekle. To je pravda, kterou musíme v dnešní době připomínat mnoha lidem, protože se na ni zapomíná. Duše padají v zástupech do pekla. Ó! Co? A Vy si myslíte, že všechny ty oběti, které se musí přinášet, aby se nepřišlo do pekla a zabránilo mnoha jiným lidem, aby tam nepřišli, nejsou dobře využity?“

Všechny tyto pokyny o pekle úplně souhlasí s učením, které hlásá církev odjakživa. Náš Pán mluvil vícekrát ve své dobrotě o „gehenně“, o „věčném ohni“, o „neuhasitelném ohni“. A církev nikdy nepřestala předávat toto učení svého Mistra. Takto například zní definice pekla v Katechismu sv. Pia X. (3. díl, č. 46):

„Peklo je místo utrpení, tam byli odsouzeni všichni ti, kteří se svými zločiny postavili na odpor proti řádu Boží Prozřetelnosti nebo předurčení a v tomto zločinu tak setrvali, že se neobrátili. (...) Ty tresty a trápení, které si zasloužili svými zločiny, trvají věčně a nikdy nepřestávají. (...) Tyto tresty se týkají dvou rovin, totiž trestu zavržení a potrestání smyslů. (...) Oheň se musí chápat ve smyslu materiálního ohně, protože se vyznačují zvláště trestem smyslů.“

Druhý vatikánský koncil připomíná v *Lumen gentium* (48) existenci pekla takto: „Je třeba, jak nás napomíná Pán, stále bdít, abychom si po skončení svého jediného pozemského života (srov. Žid 9,27) zasloužili přijít s ním ke svatební hostině a přidružit se k požehnaným (srov. Mt 25,31–46), a ne, aby nám bylo rozkázáno jako špatným a lenivým služebníkům (srov. Mt 25,26) odejít do věčného ohně (srov. Mt 25,41), do vnější temnoty, kde »bude pláč a skřípění zubů.«“

A v *Katechismu katolické církve* (1022) je uvedeno, že každý dostane při své smrti bezprostředně „svou věčnou odplatu: buď projde očišťováním, nebo ihned vchází do nebeské blaženosti, nebo je ihned navždy zavržen.“

Peklo je tedy pravdou víry a člověk se nemůže nazývat katolíkem, když si myslí, že peklo není, nebo že je prázdné. Jedním z důvodů zjevení Matky Boží ve Fatimě je právě tento: V době, kdy je sklon na peklo zapomínat, připomenout jeho existenci. Cožpak by si dávala Matka Boží tu námahu, aby třem dětem ukázala peklo a svoje poselství ještě potvrdila mimořádným zázrakem, kdyby své vyjádření o několik let později popřela jako překonané? Fatima nám připomíná pravdu víry: Peklo existuje, a ti, kdo do pekla přijdou, jsou ti, kteří urážejí našeho Pána.

Tato pravda je v našem světě přijímána obtížně. V tomto světě není obvyklé mluvit o posledních věcech člověka všeobecně, a zvláště o pekle. Naše Milá Paní nám ale dala ukázáním na peklo prostředek, jak se mu vyhnout: úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci. To není žádné náročné cvičení ve zbožnosti. Je možné proto říci, že je jednoduché vyhnout se peklu, když budeme tuto úctu praktikovat. A když mnoho duší přichází do pekla, je to proto, že se nikdo za ně nemodlí. Proto záleží na nás, abychom tyto poměry obrátili. Mnoho duší totiž může být zachráněno, jestliže bude mnoho lidí, kteří se za hříšníky modlí a obětují, což je podstatný bod úcty k Neposkvrněnému Srdci Mariinu.

Prosme proto Naši Milou Paní, aby nám dala pochopit, abychom jejímu poselství dobře porozuměli a tím pochopili, co je to peklo.

V modlitbě spojený v Neposkvrněném Mariině Srdci

Ives de Lassus, prezident Cap Fatima 2017

*Z Maria heute 3/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

¹⁾ Viz www.fatima100.fr, kde jsou uveřejněny všechny odstavce k této myšlence, u nichž je toto téma pojednáno.